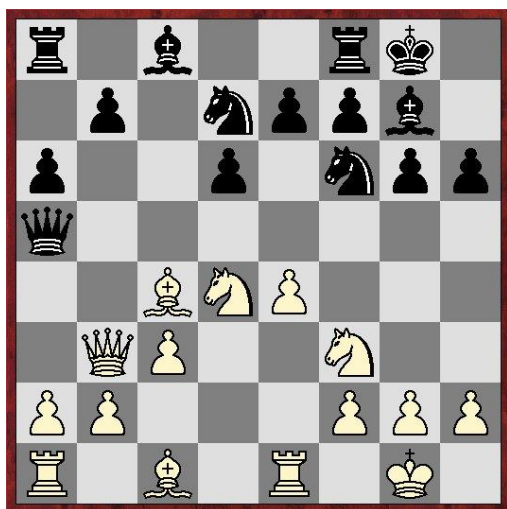

Min debut i Veteran-SM slutade sämre än jag hade hoppats. Tre vinster, tre remier och tre förluster var under vad som kunde förväntas enligt rankingen. Minus 40 elopoäng. Jag kan fördrå en förlust om motståndaren spelar bra och jag har spelat så bra som jag har kunnat. Värre är det när förlusten beror på min egen dumhet. De två första förlusterna kom i andra och fjärde rondan. Mot Per-Olov Nordström (som slutade tvåa i turneringen) och Nils-Åke Malmdin (som slutade fyra). Om de partierna är inte annat att säga än att de visades i direktsändning. Partiet mot Nordström hade dock förväxlat och visades under Gromark-Malmdin. Man ska tydligen inte alltid lita på det som sänds på nätet. Jag tyckte länge att jag hade ganska bra spel, men jag underskattade hans motspel på f-linjen.

Mot Malmdin kunde jag inte finna någon räddning efter mitt naturliga utvecklingsdrag i tolfte draget.

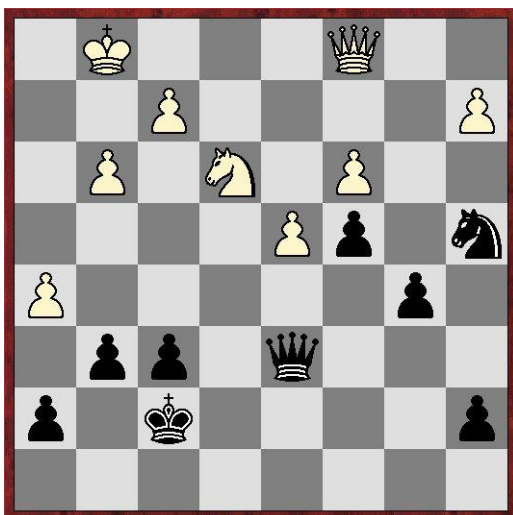
http://www.chessbomb.com/arena/2016-swedish-senior-championship/04-Lundgren_Ulf-Malmdin_Nils_Ake

Jag insåg innan jag gjorde draget att det skulle bli trångt för pjäserna på damflygeln. Men man ska ju sträva efter så snabb utveckling som möjligt. Löparen var den sista pjäsen jag hade kvar att utveckla, och d2 var den enda rutan jag kunde sätta den på – så 12. Ld2 (chessbomb visar att det varit möjligt att sätta den på e3, men bäst hade varit att backa med damen till c2). Efter svarts e7-e5 och Sd7-c5 trampar min dam omkring utan att få fast mark under fötterna och jag hittar inte något sätt att rädda partiet.

Ska man vinna så får man riskera något

Så långt i turneringen hade jag ändå förhoppningen att göra ett hyfsat resultat. Nu var det dock dags att börja vinna. I femte rondan uppkom följande ställning mot Seved Nylund (1924) efter vits 34. h4-h5. Jag hade svart.

Vit vill skapa blottor i min bondekedja framför kungen. Jag inser att det är sundast att låta bli att slå på h5, men ska man vinna så får man också riskera något. En bonde är en bonde, och det är inte så lätt för vits dam att komma in på g-linjen. Det ska jag nog kunna möta med min dam. Sedan kan jag slå på c3 och irritera honom med min häst.

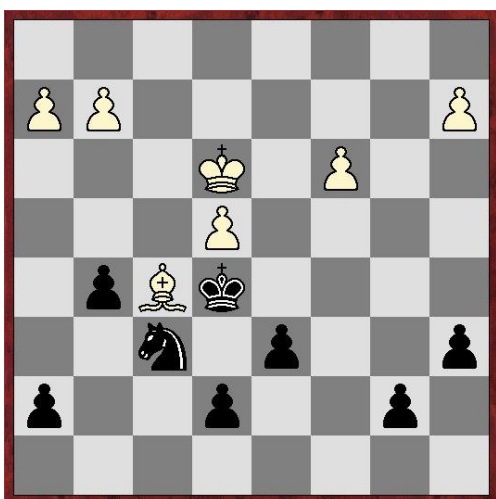
34. – g6xh5, 35. Dc1-c2

Nu hotar vit, förutom bonden på h7, också slag på c4. Om jag slår tillbaka hänger min springare på a4. Jag började bli pressad av tiden, även om jag inte kan skylla på tidsnöd. Hade ca 10 minuter kvar + 30 sekunder/drag för sex drag. Jag valde att gardera c4-bonden genom att spela Da3, istället för att gardera h7 med t ex Kg8. Efter slag på h7 var det inte roligt längre. Efteråt såg jag att jag kunde få tillbaka c-bonden efter 35. – Kg8 36. Sxc4 Dc6 eller Dc7. Jag får bara se upp så jag inte blir matt efter De4, De8 och Sf5.

I sjätte rondan fick jag remi mot enda kvinnan Eva Johansson (av 52 deltagare) i gruppen. Efter två förluster spelar man inte gärna så att man riskerar att förlora.

Enögdhet

I sjunde rondan spelade jag mitt sämsta parti. Jag har svart i följande ställning.

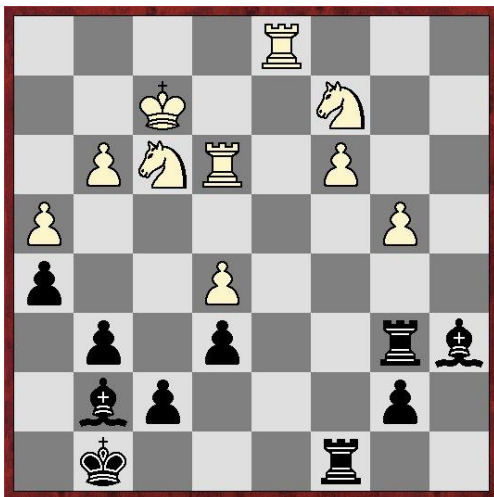
Jag har en bonde mer och springare mot löpare. De senaste dragen har mitt focus varit att jag ska vinna vits e-bonde. Om jag dessutom sätter mina bönder på svarta fält så kan min motståndare inte komma åt dem. Så därför drog jag snabbt a6-a5. Jag hade inte mer än släppt bonden förrän jag såg att e7-e6 leder till pjäsvinst och enkel vinst. Nu spelade min motståndare löparen till c8 och jag ville behålla mina bönder. Men även nu hade det varit vinst efter Sxe4. Partiet slutade till slut med remi.

I åttonde ronden fick jag en snabb och billig vinst. Den är inte något att visa.

Sista ronden

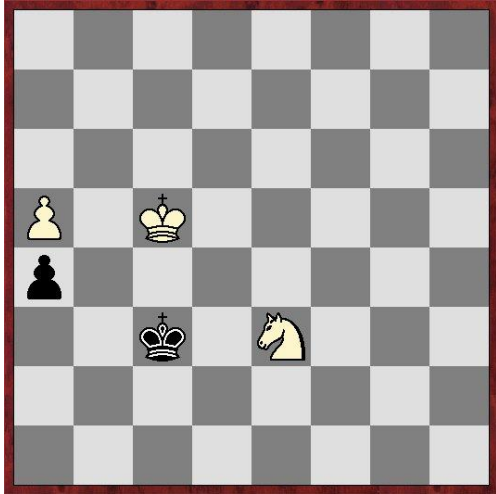
Sista ronden hade inte mer än börjat när partierna närmast hade slutat med remi. Någon anständighet har man ju, så några drag måste vi ändå göra. För resultatet i turneringen spelade det ingen roll och några elopoäng mer eller mindre kunde kvitta. Förlora skulle jag ju ändå inte göra...

Jag hade som svart kommit, som jag tyckte, bra ut i sicilianskt (som jag tidigare inte har spelat särskilt mycket).

Vit har svaga bönder på e5 och c3 som borde räcka till vinst för mig. Efter dubblering på c-linjen bör c3 falla. Jag såg att efter Tbc6, Sa3 Txc3, Txc3 Txc3 har vit inte tid att spela b4-b5 för att stänga in min löpare på a6 eftersom springaren på a3 hänger. Så jag spelade glatt Tbc6! Ock så spelade min motståndare inte springaren till a3, utan till d4... Efter ytterligare några dåliga drag var jag pjäs under och skulle naturligtvis ha förlorat partiet.

Efter 65 drag och fyra och en halv timme uppkom följande ställning:

Jag spelade Kf6-e6 med en stilla förhoppning – som infriades. Efter Kf4-g5 Ke6xd6, Kg5xh5 Kd6-e7 insåg min motståndare att det inte gick att vinna med kantbonden.

Jag vet inte om det är så att tur och otur jämnar ut sig i längden. Däremot tror jag att man får det man förtjänar. I denna turnering förtjänade jag inte mer än de poäng som jag fick.